

DRAGOSTEA DIVINĂ

...noi am părăsit adunarea și am mers să vedem o femeie, o prietenă de-a noastră, numită Dobleman, în Edmonton, Alberta.

Când am ajuns însă la douăzeci de mile de granița canadiană, am primit vestea că fratele meu este pe moarte, așa că ne-am întors înapoi printr-o puternică furtună de zăpadă și am mers direct acasă. A fost o călătorie foarte lungă și obositoare, care a durat unsprezece zile.

De îndată ce am ajuns la mama, ea mi-a spus: „A fost pe aici fratele Neville.” Și eu vă spun, prieteni, acesta este un păstor adevărat. Eu apreciez în mod sincer tot ceea ce face el.

Poate că iubiții voștri nu au ajuns niciodată într-o situație ca fratele meu, dar într-un moment de criză, când știi că se va întâmpla ceva, este minunat să știi că ai un prieten care stă lângă tine. Da, el a alergat imediat la fratele meu, iar aseară când am ajuns acasă, m-am schimbat și am alergat și eu acolo. Când am intrat în camera fratelui meu, știți pe cine am găsit acolo, stând în rugăciune? Pe fratele Neville și pe Hova.

Eu îi sunt foarte recunoscător pentru aceasta, și vă spun sincer, de aici de pe platformă, cum am făcut-o întotdeauna, că mai bine îți dau un fir de trandafir acum, decât să-ți dau o întreagă coroană mortuară după ce ai plecat. Da, acum este timpul potrivit ca să fac aceasta, de aceea eu apreciez foarte mult gestul tău, frate Neville, și știu că toți cei care sunt din această biserică procedează la fel, deoarece avem un păstor adevărat. Ca să-i aratați cât de mult îl apreciați, ridicați-vă mâinile spre Dumnezeu. Vă mulțumesc.

Când am mers acasă, i-am spus soției mele:

„Scumpo, când m-am dus și am bătut la ușă am auzit înăuntru gălăgie și imediat m-am gândit că desigur ceva nu este în ordine. Am bătut din nou, pentru că am crezut că vorbește cineva, dar când am intrat în cameră, am văzut că lângă patul bolnavului stăteau amândoi (fratele Neville și Hova), cu capetele plecate, rugându-se lui Dumnezeu.

Da, eu vă spun înaintea lui Dumnezeu că îl apreciez pe acest păstor adevărat și prieten adevărat. Dumnezeu să îngăduie ca fratele Neville să trăiască mult în această lume ca să-L poată sluji pe El. Eu cred că Domnul îl va păstra încă mulți ani de acum înainte, ca să-L slujească, căci este un bărbat cu adevărat viteaz. Aceasta îmi atinge inima

mai mult decât
orice.

Acum vreau să vă spun că clasa de școală duminicală
nu este încă gata – mă refer la clasa copiilor.

Apoi vreau să vă spun că s-ar putea să facem
rugăciune și pentru bolnavi. Nu am făcut niciun anunț cu
privire la un eventual
eveniment, dar dacă este cineva aici care dorește aceasta, o
vom face.

Dacă sora Gertie vrea, aș dori să vină la pian și
să cânte „Medicul bun”.

Rugămintea mea este ca bunul nostru Părinte ceresc,
să-i binecuvânteze pe toți cei care au nevoie de El astăzi.
Apoi aș vrea ca
toți cei care sunt bolnavi și nevoiași, să se adune aici în
jurul altarului.

Dacă nu mă înșel, aceea este sora Nellie Sanders,
nu-i așa? O, Domnul să te binecuvânteze, Nellie! Au trecut
douăzeci și cinci de
ani de când ne cunoaștem. Eu te-am observat, dar nu am vrut să
crezi că mă uit
prea insistent la tine. Totuși, de când te-am văzut, mi-am tot
zis: „Femeia
aceasta seamănă foarte bine cu Nellie.”

Probabil că niciunul dintre cei prezenți nu își mai

aduce aminte... Câți dintre voi și-o amintesc pe Nellie Sanders? Desigur. Ea a fost printre primii care s-au convertit în Tabernacol. La început a fost ea, soția mea plecată (Hope) și un grup mic de frați și surori în Hristos.

Ea s-a căsătorit chiar aici, cu unul dintre voluntarii americani, un ofițer care a primit mesajul. Mai târziu, fratele a plecat să se întâlnească cu Domnul și a lăsat-o cu doi copilași, dacă nu mă înșel. Unul dintre ei este încă la școală.

Ea se afla la o vârstă agitată și supărătoare, de aceea atunci când am fost la Phoenix, Arizona, pentru o adunare de rugăciune, m-a chemat să mă rog și pentru ea. Cred că au trecut douăzeci și cinci de ani de atunci – de când tu, Hope, eu și ceilalți frați, obișnuiam să ne întâlnim aici.

Adevărul este că noi toți mergem încet în jos.
Dumnezeu să fie cu tine, soră.

Toți cei care sunteți bolnavi și doriți să veniți la altar pentru rugăciune, puteți s-o faceți pentru că eu și păstorul nostru ne vom ruga pentru voi. Veniți chiar aici în față. Imediat după ce vom face aceasta, va urma un scurt mesaj, la care aș vrea să participați cu toții.

După rugăciunea pentru bolnavi vom elibera școala duminicală, iar cei care vor rămâne, vom merge la serviciul următor și vom face două anunțuri.

Acum, totul este să intrăm cu toții în părtășie, în această rugăciune pentru vindecare, deoarece știm că Dumnezeu este aici și că El ne-a făgăduit că ne va răspunde.

(Fratele Neville îi spune fratelui Branham că o soră dorește să se facă rugăciune pentru ea.)

Da, sigur, este în ordine. Vom merge și ne vom ruga pentru ea. Sigur că da, frate Neville, vom face aceasta. Vrei să vii să mă ajuți?

Acum aș vrea să stați cât mai smeriți posibil, pentru că doresc să ne rugăm mai întâi, pentru ca atunci când vom merge jos ca să ungem bolnavii și suferinzii, să avem credință în Dumnezeu că El ne va asculta.

Cei care sunteți sănătoși în dimineața aceasta, nu trebuie să veniți în jurul altarului, dar aș vrea să vă gândiți că cel ce v-a adus aici, este harul lui Dumnezeu. Rugați-vă deci pentru cei care vin în față – tineri și bătrâni – căci ne vom ruga și noi pentru ei, iar păstorul îi va

unge, în timp ce eu îmi voi pune mâinile peste ei.

Scriptura spune: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.”*

(Iacov 5.14). Aceasta o spune Cuvântul.

Acum, în timp ce stați cu capetele plecate, haideți să ne rugăm împreună pentru bolnavi.

Tatăl nostru ceresc, venim umili în prezența Ta ca să Te rugăm să Te înduri de cei nevoiași și bolnavi, de aceia care nu se pot ajuta ei înșiși.

Mulți dintre ei, Tată, nu mai pot să fie ajutați de medici. Ei nu le mai pot face nimic, nu-i mai pot salva, dar Te rugăm pe Tine să-Ți reverși harul peste ei.

Dumnezeule, eu mă rog umil, din toată inima, alături de biserica aceasta micuță, ca să lași ca marele Tău Duh Sfânt care este prezent printre noi, să dovedească Cuvântul Domnului Iisus care a spus: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”* (Matei 18.20).

Acesta este Cuvântul Tău veșnic, Doamne, care a fost vorbit încă înainte de întemeierea lumii. El ne-a fost

dat prin profeți și
apoi prin Iisus Hristos, Fiul Tău.

Tată, în clipa aceasta, dorința noastră este ca Tu
să vindeci bolnavii și nevoiașii care s-au adunat în jurul
altarului. Te rog
să-i binecuvântezi cu credință, ca să poată primi ceea ce cer.
Fie ca Duhul Tău
cel Sfânt să-i cuprindă pe toți, în timp ce eu și păstorul îi
ungem și ne punem
mâinile peste ei, astfel încât să fie vindecați.

Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos și de dragul
Lui.

Acum aș vrea să stați cu toții în rugăciune și cu
capetele plecate, în timp ce eu și fratele Neville vom trece
pe la fiecare și
ne vom ruga.

(fratele Branham și fratele Neville se roagă pentru
bolnavi, în timp ce adunarea cântă:

/: Cerul și pământul Te laudă :/

O, Doamne, Prea Înalte!)

Părintele nostru ceresc, Îți mulțumim pentru școala
duminicală și pentru lecția ei, căci ea a emoționat inimile
noastre. Îngăduie

ca noi toți să fim eliberați în această dimineață, astfel încât să pășim afară din închisoarea necredinței, pe deplin eliberați.

Noi știm că Îngerul Domnului va merge înaintea noastră, confirmând Cuvântul lui Dumnezeu, și ne va elibera din închisoarea fricii, a bolii, stresului, suferințelor etc., pentru că El ne-a făgăduit aceasta. Fie ca toți cei care sunt închiși în starea lor rea în dimineața aceasta să fie pătrunși de lumina lui Dumnezeu, astfel încât să plece din locul acesta pe deplin vindecați.

Îți mulțumim pentru acest mesaj, pentru Cuvânt și pentru călăuzirea Duhului Tău Sfânt.

Dăruiește-ne aceste binecuvântări, Tată, și fii cu noi în serviciul care va urma, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Hristos Isus. Amin.

Acum aș vrea să ne ridicăm și să cântăm un imn, căci unii trebuie să plece.

„Luați Numele lui Iisus cu voi...”

Cei care vor să plece, pot s-o facă, iar cei care pot rămâne și pentru următoarele 30 de minute, noi vom fi bucuroși să vă avem

printre noi. În ordine.

(Fratele Branham cântă).

Ia Numele lui Isus cu tine,

Copil al suferinței...

Vă rog să vă întoarceți acum spre cel de lângă voi
și să dați mâna cu el. Amin.

Vă rog să vă așezați. Domnul să vă binecuvânteze pe
toți din belșug.

Tocmai am observat că avem un mic articol din
„Vestitorii dimineții”. Acest ziar este al fratelui Joseph
Boze din Chicago, un
frate cumsecade. Noi am avut părtășie împreună și întotdeauna
am petrecut clipe
plăcute împreună. Fratele Boze este prezent aici jos

Mă bucur mult pentru că văd că ați rămas pe loc
pentru Hristos, și pentru că ați cedat din timpul vostru, aș
vrea să vă vorbesc
despre ceva.

Sunt obosit și vocea mi-e slabă, pentru că am avut
o mulțime de întâlniri mari, una fiind în Indianapollis, unde
am avut bucuria

de a vedea mii de persoane care au venit la Tabernacol, dintre care zece mii au pășit în față ca să-și închine viața Domnului Iisus într-o singură noapte.

Ruselford și ceilalți au fost foarte emoționați, iar lucrarea pe care a început-o fr. Cadle cu ani în urmă, continuă încă. Uneori mă gândesc că mi-ar place să am și eu un loc ca acela, deoarece este unul din cele mai mari localuri pe care le-am văzut vreodată. Poate că sunt puțin cam emotiv, dar când văd o lucrare așa de mare, care a fost începută de cineva, simt ceva deosebit.

Acum sunt puțin răgușit pentru că am fost sus în munți, deoarece a trebuit să ajungem la soția bolnavă a unui prieten de-al nostru din Canada. Dar tocmai când voiam să trecem granița, am primit vestea că fratele meu este pe moarte, așa că m-am întors înapoi, conducând mașina patru zile și patru nopți. Am stat în mașină timp de zece zile, așa că vă dați seama cum mă simt în dimineața aceasta.

Vă mulțumesc tuturor celor care v-ați rugat pentru fratele meu, căci se pare că este în drum spre vindecare. Dumnezeu i-a dat încă o șansă, de aceea Îi sunt foarte recunoscător și Îl laud pe Domnul pentru aceasta.

În ultimul timp a trebuit să iau multe decizii,
deoarece am fost invitat să fac un tur în jurul lumii. Sunt
invitat peste tot,
așa că nici nu mai știu încotro să mă îndrept. Peste tot,
peste tot... Cred că
sunt cam zece sau chiar mai multe conferințe pregătite să
înceapă zilele
acestea, iar eu am fost invitat să particip la toate, de aceea
sunt nevoit să
iau câteva decizii în următoarele douăzeci și patru de ore.

Acesta este motivul pentru care aș vrea să vă
rugați pentru mine, căci doresc ca Domnul să mă călăuzească.
Cred că nu
deranjează dacă trag jos ventilatorul pus aici în față. Eu am
fost expus la
atât de multe lucruri în călătoriile pe care le-am făcut
pentru Domnul – boli,
lepră etc. Da, am îmbrățișat leproși și le-am strâns mâinile,
am mers în rezervațiile
lor și am discutat cu ei.

Da, eu nu mai sunt un băiat, ci am ajuns la o
vârstă destul de înaintată.

Ați auzit desigur de fratele Bosworth care se
apropie de vârsta de nouăzeci de ani. Când am fost în
Indianapolis, a avut un
cheag de sânge, care i-a mers la inimă. Moartea îl sugruma și
era inconștient,
iar doamna Bosworth m-a chemat să mă rog pentru el.

Am mers imediat acolo și am început să mă rog. A

doua zi m-a chemat chiar el și mi-a spus: „Aș vrea să fiu cu voi în adunare.”

Când am auzit ce spune, m-am gândit că unui om de patruzeci și șapte de ani (câți am eu), ar trebui să-i fie rușine de el însuși în fața unui asemenea om, dar cred că acest simțământ a venit doar de la partea umană.

O, cât de valoros și cât de minunat este harul Său!
Nimic nu este mai prețios decât să fii salvat.

Tu nu realizezi aceasta, prietenie, sunt sigur, deoarece Diavolul încearcă s-o țină departe de tine. El o face și cu mine. De ce aceasta? Ca să nu ne dăm seama de valoarea pe care o are sufletul.

V-ați gândit vreodată ce este salvarea și ce înseamnă veșnicia? V-ați gândit cât timp veți fi salvați? Vedeți? V-ați dat seama că acesta este timpul în care trebuie să vă decideți pentru destinația voastră veșnică?

Duminica trecută am predicat despre „Asigurare”, despre Puterea pe care a făgăduit-o Dumnezeu și am văzut că El v-a rânduit și v-a chemat încă înainte de întemeierea lumii, când v-a scris și numele în Cartea Lui. Vedeți? Voi nu mai puteți face nimic pentru

aceasta, deoarece a
făcut El totul.

Nu este aceasta minunat? Mielul a fost junghiat
înainte de întemeierea lumii, dar aceasta s-a întâmplat real
4.000 de ani mai
târziu.

Cum vine aceasta? Când Dumnezeu a vorbit aceasta, a
trebuit s-o facă, deoarece trebuia să-și țină făgăduința. Și
atunci când Mielul
a fost scris în acea carte, ați fost scriși și voi împreună cu
El. Da, numele
noastre au fost scrise atunci în Cartea Vieții Mielului, adică
înainte de
întemeierea lumii și nu în ziua când L-am primit pe Hristos.
Aceasta o spune
Biblia și nu eu. Vedeți? Aceasta este asigurarea.

Acum haideți să citim ceva din Scriptură, ceva ce
este pe inima mea. Voi vorbi numai câteva minute, apoi vom fi
liberi, pentru a
ne reîntâlni în seara aceasta. Am pe inimă un mesaj pe care am
dorit să îl aduc
mai întâi în Tabernacol. Este ceva ce am de multă vreme pe
inimă.

De curând am fost să mănânc într-un loc, iar când
am văzut ce se petrecea acolo, mi-am zis: „Oare ce se întâmplă
cu mine, căci nu
pot suporta aceste lucruri! Oare înnnebunesc? Nu pot suporta
muzica și lucrurile
pe care le au oamenii astăzi. Nu pot suporta aceste femei

nebune care cântă!

O, cred că ceva nu este în ordine cu mine!"

Dar Duhul Sfânt mi-a spus: „O, nu este așa! Căci *„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”* Auzind aceasta, mi-am zis: „Păi, eu nu vreau să fiu deopotrivă cu lumea!” Așa este.

Apoi Duhul Sfânt a început să-mi descopere acest mesaj. În dimineața aceasta nu prea am timp pentru a-l aduce și pe deasupra sunt și foarte obosit, dar poate că cu voia Domnului, duminica viitoare vom aborda și tema aceasta.

Fratele Neville vă va anunța sâmbăta viitoare în emisiunea de la radio. Dorința mea este să-l aduc într-un anumit fel, deoarece este un mesaj al Evangheliei, al timpului și al ceasului în care trăim.

Eu v-am spus cu șase luni în urmă că acesta este un an în care vom vedea dacă America este sau nu de acord cu Evanghelia. Acesta este timpul când ea (America) se va duce. Cum? Ori în sus, ori în jos. Așa este.

Acum pentru voi, copii, aș vrea să luați o bucată

de hârtie și să vă scrieți din Biblia voastră cuvintele pe care vi le-am spus pentru ca atunci când fratele Branham nu va mai fi, dar veți vedea împlinindu-se aceste cuvinte, să știți că v-am spus adevărul.

Acum aș vrea să citesc din **Romani 4.1-5**:

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Însă, celui ce lucrează, plata convenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.”

Fie ca Domnul să adauge binecuvântarea Sa la Cuvântul citit.

Din acest text aş vrea să vorbesc despre un subiect micuţ, dacă pot să-l numesc aşa, şi anume despre „**Dragostea divină**”.

Când această dragoste divină a fost proiectată şi a venit la destinaţie, măreţul har i-a luat locul. Puteţi vedea aceasta?

Noi suntem puşi adesea în situaţia de a înfrunta unele lucruri pe care nu le putem înţelege. Astfel, vedem unii oameni cumsecade, pe care-i iubim şi cu care este ceva în neregulă, motiv pentru care ne țin la distanţă, şi din cauza aceasta ne putem apropia foarte greu de ei.

Despre problema aceasta aş vrea să vorbesc în continuare, căci există un motiv pentru care se poartă aşa şi acesta se datorează atmosferei pe care o creează fiecare individ în jurul lui, deoarece fiecare dintre voi este un creator, datorită faptului că sunteţi fiii şi fiicele lui Dumnezeu.

Indiferent cât de mult v-aţi scufundat în păcat, voi sunteţi încă fii şi fiice de Dumnezeu. Da, voi aţi căzut, v-aţi degenerat în sufletul şi în mintea voastră, dar cu toate acestea, Dumnezeu este Creatorul vostru. Voi v-aţi pierdut moştenirea, sunteţi o creatură nenorocită a lui Dumnezeu, dominată de Diavolul. Aşa este, dar cu toate

acestea, continuați să
fiți fii și fiice ai lui Dumnezeu pentru că dorința Lui este
*„ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la
pocăință.”* (2 Petru 3.9b).

Vedeți? Și pentru aceasta, El a făcut totul ca să
vă salveze. Numai Dumnezeu însuși putea face aceasta. Numai El
putea da
creaturii Sale șansa de a fi cum dorește El, adică de a veni
înapoi la statura
corectă.

Acum ascultați cu atenție.

Nicio persoană nu este în statura mintală corectă,
cât timp nu-L acceptă pe Domnul Iisus. Acesta este un cuvânt
dur, dar adevărat.

Nicio persoană nu este normală din punct de vedere mintal, cât
timp nu-L
acceptă pe Hristos Iisus ca Mântuitor personal. Poate că acest
lucru vi se pare
ciudat, dar așa spune Biblia, de aceea cu siguranță acesta
este adevărul.

Tu poți să fii nebun în ochii lumii când te întorci
la Domnul, deoarece trebuie să părăsești atmosfera în care
trăiești și să intri
în cealaltă atmosferă. Când faci aceasta, Dumnezeu te ridică
din lume și te
mută în atmosfera cerească.

Vedeți? Și aceasta este în totală opoziție cu

gândirea lumii, deoarece tu ai o singură dorință: să fii ridicat de Hristos într-o atmosferă care-ți dă bucurie și pace. Atunci în jurul tău se creează o situație deosebită.

Acum aș vrea să fiți atenți, căci ceea ce voi spune în continuare este pentru biserică și nu pentru lume. Oamenii își transmit duhurile unii celorlalți, în loc să primească Duhul Sfânt. Astfel, dacă mergeți într-un grup de oameni și priviți felul lor de comportare, veți vedea că toți se poartă la fel.

Să luăm un exemplu o femeie bună și un bărbat rău. În cazul acesta, ori va deveni el bun, ori va deveni ea o femeie rea.

Atmosfera în care trăiți voi, se transmite la cei alături de care trăiți, adică felul vostru de a fi; și eu vă întreb: Ce fel de oameni ar trebui să fim noi dacă suntem creștini? În ce fel de atmosferă ar trebui să trăim? Într-o atmosferă de liniște, pace și vindecare – da, aceasta este starea pe care ar trebui să o avem: să fim constanți în rugăciune, pentru fiecare persoană cu care venim în contact, căci aceasta va da rezultate. Spun aceasta deoarece rugăciunile voastre, pe care le-ați făcut pentru mine când am fost în jurul lumii, mi-au adus mult succes în rugăciunea pentru bolnavi. Adevărul

este că dacă nu mă pot coborî ca să simt cu persoana aflată în necaz, nu realizez nimic. Acesta este adevărul.

Cu câțva timp în urmă, a venit pe platformă un bătrân mexican. El a alergat spre mine, plin de credință, dar când a ajuns aici sus, a căzut și a scăpat din mână un rozariu. Imediat s-a repezit să-l ia de jos, dar eu i-am spus: „Nu ai nevoie de el.” I-am spus acest lucru prin fratele Espinoza, care era traducătorul meu. El m-a ascultat, s-a ridicat și a venit la mine cuprinzându-mă cu brațele. Mergea foarte ciudat deoarece era orb. I-am privit fața plină de riduri. Poate că în viața lui, nu a putut nici măcar o pereche de pantofi. M-am uitat imediat la pantofii mei și m-am gândit că desigur i-ar fi buni. O, i-aș fi dat bucuros. L-am privit din nou. Era un bărbat înalt, era cu un cap mai mare decât mine și cred că avea cam două sute și ceva de livre, adică vreo nouăzeci de kilograme, așa că haina mea nu putea să îi fie bună.

Apoi privirea mi s-a oprit la părul lui cărunt și imediat m-am gândit la tatăl meu, zicându-mi că dacă ar mai trăi, ar avea cam aceeași vârstă cu acest bărbat, adică șaiszeci și cinci sau șaptezeci de ani.

Vedeți? Începusem să-l iubesc pe acel om orb, așa

că am zis: „O, Dumnezeule, poate că omul nu a avut niciodată o masă decentă;
poate că nici n-a stat vreodată la o masă, căci cine știe de câtă vreme trăia
doar în întuneric, fiind orb?”

Imediat am simțit că ceva îmi cuprinde inima, așa
că am spus: „O, Dumnezeule, fii îndurător față de el, pentru
că este un om bun,
este un frate...” Și eu vă spun: Când ești cuprins de un
asemenea sentiment,
primești imediat o ungere. Este ceva care ți se transmite de
la persoana în
fața căreia te afli. Deodată l-am văzut sărind în sus, iar în
clipa următoare
era deja lângă mine. Privindu-l, am observat că era plin de
bucurie și a
început să strige: „Pot să văd! Pot să văd!”

Cine a făcut aceasta? Dragostea divină. Îndurarea
lui Dumnezeu s-a revărsat peste acest bărbat prin Duhul Sfânt.
Când Dragostea
divină a întâlnit dragostea, deși omenește nu se putea face
nimic pentru acel
bărbat, îndurarea Sa a intrat în lucrare și l-a vindecat pe
deplin. Dar vedeți?
Mai întâi trebuie să intrați în gândirea Sa. Aceasta este
singura modalitate în
care ar trebui să vă apropiați de un păcătos.

Mulți se roagă pentru păcătoși, dar nu aceasta este
calea de a-i câștiga.

Este bine că te rogi pentru un păcătos, dar nu aceasta este calea de a-l câștiga. Tu îl poți câștiga, vorbindu-i, prezentându-i-l pe Hristos. Aceasta este datoria ta – să-i câștigi vorbindu-le despre Hristos și sădind în inima lor dragoste pentru El, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este calea.

Poate cineva spune: „Eu nu aș fi mers la biserică niciodată, dar o fac pentru că îmi place de femeia aceea (sau de bărbatul acela).”

Vedeți? Voi îi câștigați. Dar dacă stați doar acasă și vă rugați pentru ei, nu vor veni niciodată în contact cu El.

Adevărul este că tu poți face foarte puțin pentru un om, dat trebuie să te rogi pentru el, iar apoi să mergi și să-i vorbești. Așa este. Du-te și fă-o chiar acum, sădind această dragoste în el.

Cu câteva zile în urmă am ascultat mărturia unui plugar care venise pe platformă. Voi știți că aici vin tot felul de oameni ca să depună mărturie despre îndurarea lui Dumnezeu.

Și acest bărbat a spus:

„Ei bine, eu nu am știut că trebuie să fiu operat.”
(În ce mă privește, eu îl iubesc mult pe acest bărbat, pentru că este un om credincios, care-l urmează pe fratele Roberts.)

Și el spunea: „Când am aflat că am pietre la rinichi, tocmai mă pregăteam să iau masa cu fratele Oral.

Auzind vestea, el mi-a spus:

„Frate, văd că ești stresat, așa că mă voi ruga pentru tine.”

”Lăudat să fie Domnul, căci tocmai voiam să te rog aceasta, frate Oral.”

Apoi plugarul și-a continuat povestirea spunând:

„Fratele Roberst a venit, și-a pus mâinile peste mine și a spus: „Mustru aceste pietre și le cer să plece din acest bărbat imediat!”

Și plugarul a continuat: „Când a făcut aceasta, am fost eliberat pe loc, dar peste câțva timp durerile au revenit. Atunci m-am dus din nou la fratele Roberts și i-am spus iar el s-a rugat iarăși pentru mine. Am fost eliberat la fel ca prima dată, dar durerile au revenit iarăși de fiecare

dată fiind tot mai puternice. Următorul lucru la care m-am gândit a fost: O, dacă aş putea ajunge la fratele Branham, ca să se roage pentru mine, căci Duhul Sfânt ar veni peste el și mi-ar spune ce trebuie să fac și de ce nu am fost vindecat pe deplin atunci când s-a rugat fr. Oral pentru mine.”

Astfel, el a venit în Louisiana. Când a ajuns, eu eram chiar în timpul serviciului, așa că a stat cam douăzeci de minute și a ascultat.

Totuși, deși era chiar în fața mea, Duhul Sfânt nu a spus nimic despre el. Eu m-am rugat pentru el și mi-a spus că se simte mai bine, dar curând a intrat într-o stare nervoasă, așa că a început să umble de la om la om (prin adunare) și să spună: „Rugați-vă pentru mine!”

Era un bărbat care-l iubea mult pe Domnul. El fusese transferat de curând la clinica Mayo, iar acolo i se spusese: „Tu ai o șansă dintr-o mie ca să trăiești, deoarece infecția pe care o ai, ți-a cuprins tot trupul și ureea a invadat totul.” Ei i-au spus multe alte lucruri, apoi a adăugat: „Tu ai o șansă dintr-o mie...”

„Mă voi folosi de aceea”, a răspuns el, apoi a adăugat: „Mă voi ruga Domnului!”

Astfel, el a spus: „O, Doamne, Tu știi că Te iubesc; știi că am mers la toți slujitorii Tăi, vino Tu în ajutorul meu, Te rog...”

Apoi medicii l-au adormit ca să-i facă operația. Și acest bărbat povestește că atunci când s-a trezit, a văzut că în cameră era o lumină strălucitoare, iar slava lui Dumnezeu era peste tot în jurul lui.

Medicii erau uimiți. Ei au intrat speriați în salon și au întrebat: „Ce se petrece aici?”

„M-am simțit ca și cum aș fi plecat acasă”, a răspuns el.

Ce era aceasta? Mai întâi, el își zidise nădejdea pe oameni, deoarece spusese: „Dacă fratele Roberts va da greș, voi merge la fratele Branham.” Dar cu toate că procedase în felul acesta, el îl iubea sincer pe Hristos. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a lăsat să cadă toate lucrurile, l-a pus pe pat și l-a lăsat până acolo încât medicii au spus: „Noi nu mai putem face nimic!”

Abia atunci, la sfârșit, a venit la suprafață dragostea divină, iar harul suveran a pășit în față, vindecându-l.

El va face întotdeauna aceasta, dacă motivele
voastre sunt corecte; dacă dorințele voastre sunt corecte;
dacă aveți dragoste
divină și credeți.

Pășiți înainte și nu vă temeți de nimic!

Când încercarea este mai mare și se pare că nu mai
este nicio ieșire, harul lui Dumnezeu vine să-și ia locul!

O, de câte ori L-am văzut lucrând! O, cum am putut
să văd aceasta chiar și în viața mea! Eu nu am văzut aceasta
printr-o teologie,
nici prin experiența cuiva. Și sunt bucuros pentru că pot păși
și vorbi
printr-o experiență personală, ceea ce-mi dă siguranță că
acesta este adevărul.

Atunci de ce ne-am mai putea teme? Cât timp știm că
dragostea lui Hristos se odihnește în inima noastră; cât timp
știm că am trecut
din moarte la viață, nici chiar toți demonii din iad nu ne pot
face nimic.

Noi trebuie să fim ca un copilăș.

Chiar aici în fața mea, stă doamna Kely. Mai
demult, un soldat beat a alergat după ea și a fost ridicată de
jos aproape
moartă. Ei eu dus-o într-un spital, iar când s-a trezit era
încă în stare de

șoc, dar, prin dragostea lui Dumnezeu, și-a revenit. Eu am mers la ea imediat, iar harul lui Dumnezeu a venit peste ea prin dragostea divină. Acesta este motivul pentru care în dimineața aceasta, ea stă printre noi vie.

Vedeți? Se întâmplă ceva. Atunci când ajungeți la sfârșitul drumului, când nu mai puteți face nimic, puterea lui Dumnezeu va mișca toate lucrurile, prin harul Său.

Să luăm de exemplu un copilăș care are spasme. El va țipa, va da din picioare, va urla, și apoi va înceta să mai respire. Imediat o veți putea vedea pe mamă luându-l, aruncându-l în sus și scuturându-l.

Nu faceți aceasta, ci lăsați-l singur, deoarece nimeni în istoria medicinei nu a murit vreodată din aceasta. El nu va muri, ci are doar spasme. Încearcă să obțină puțină dragoste, este puțin încăpățânat, dar când ajunge cu indispoziția într-un anumit punct, își ține respirația, dar nu poate merge mai departe, ci își revine, se relaxează și începe să respire din nou. Faptul că-l aruncați în sus, că strigați sau îi suflați în față, îi va face numai rău.

Aceasta se întâmplă cu cei care se plimbă de la o biserică la alta; de la un serviciu de vindecare la altul.

Frate, ia dragostea divină cu tine, pentru că ești la capătul drumului. Dumnezeu își va revărsa harul peste tine în clipa când ajungi în acel punct; când dragostea întâlnește umplerea, Dumnezeu este obligat să intervină. Dar dacă îl refuzați și ajungeți la capătul drumului, harul Său ia sfârșit.

Aceasta este natura lui Dumnezeu.

Vă rog să-mi scuzați aceste mărturii personale, dar voi ați citit desigur, cartea în care am povestit despre adunarea din Portland, Oregon, când a venit acel maniac pe platformă. El a alergat spre mine cu gândul de a mă ucide (voi ați citit cu siguranță această întâmplare). Dar ce s-a întâmplat?

Dumnezeu mă trimisese să vestesc Evanghelia, iar eu am făcut întocmai. Erau de față cam 6.000 de oameni, în timp ce străzile erau pline de oameni care nu mai avuseseră loc înăuntru, deși ploua foarte tare, pentru că inimile lor erau înfometate și tânjeau.

Și acel maniac a alergat spre mine, după ce în după-amiaza aceea spărsese o instituție și lovisese pe stradă un predicator, provocându-i mai multe fracturi, și aceasta deoarece avea mania de a ucide predicatori.

Astfel, el a alergat înăuntru, zicându-și: „Aceasta este șansa mea!” și a venit pe platformă. Era un bărbat de 250-260 punzi și avea cam șase picioare înălțime. Când a ajuns în apropierea mea, a început să-și agite mâinile în sus și-n jos și a spus: „Tu, fățarnicule! Tu, șarpe din iarbă...”

Vedeți? Serviciul divin era în ordine, oamenii fuseseră vindecați, mii de suflete fuseseră salvate și binecuvântate, lucrătorii fuseseră inspirați de Duhul Sfânt, Domnul începuse o mare trezire puternică ce cuprinsese întreaga lume. Acolo se afla Tommy Osborn, care câștigase zece mii de suflete pentru Hristos și încă vreo opt sau zece oameni din biserica sa. Și cu toate acestea, iată că acel maniac a intrat cu scopul de a conturba adunarea Domnului.

Deci el s-a repezit spre mine, spunând:

„O, tu șarpe din iarbă, fățarnicule, tu care pretinzi că ești slujitorul lui Dumnezeu, am să demonstrez în seara aceasta că în realitate ești un mincinos și am să-ți rup fiecare os din trup!”

Spunând aceste cuvinte, și-a ridicat pumnul cu scopul de a mă lovi, dar eu m-am întors spre el foarte liniștit, în timp ce

predicatorii care stăteau pe platformă s-au tras în lături.

Atunci m-a privit cu dispreț, m-a scuipat și a spus din nou: „Tu, șarpe din iarbă, am să-ți arăt eu ce slujitor al lui Dumnezeu ești! Înșelătorule!”

Eu nu am spus nimic, ci l-am privit doar liniștit, dar în clipa aceea, Duhul Sfânt a venit peste mine.

Ce ați gândi voi dacă v-ar scuipa cineva în față? Dacă sunteți impulsivi, veți reacționa imediat, desigur.

Imediat au venit doi polițiști cu bastoanele pregătite, ca să-l imobilizeze pe acel bărbat, dar eu nu i-am lăsat pentru că Dumnezeu a pus în mine acea iubire pentru acea ființă muritoare, așa că le-am spus:

„Nu omul acesta este cel ce face aceasta, ci Diavolul care-l stăpânește! El l-a adus în această stare. Acest bărbat ar fi la fel ca noi, ar iubi și ar dori să trăiască la fel ca orice bărbat normal, dar este prins de Diavolul cu aceste stări și ținut legat.” Și dragostea pentru acel bărbat a început să curgă afară.

Voi știți ce a urmat – după câteva clipe, acel bărbat a căzut la picioarele mele. Când dragostea divină a

pătruns în inima
mea, harul suveran a pășit în față și și-a ocupat locul. Da,
El va face întotdeauna
aceasta.

Nu cu mult timp în urmă (poate că v-am mai spus
aceasta), eram la coasă în grădină (cu vreo doi sau trei ani
în urmă). Coseam
cu vechea mea mașină de cosit iarbă și am uitat că acolo era
un cuib de viespi,
așa că am intrat în el, tăindu-l. Cămașa mi-o dădusem jos
pentru că-mi era
cald, așa că toate viespile din acel cuib s-au repezit asupra
mea. Voi știți ce
înseamnă înțepătura mai multor viespi – poate să fie mortală.
Erau un soi mai
mare și zburau foarte furioase în jurul meu.

În prima clipă când le-am văzut că mă atacă, m-am
speriat, dar imediat după aceea am simțit că se întâmplă ceva
care mă
liniștește, deși acele insecte continuat să bâzâie furioase în
jurul meu.

Poate că ceea ce vă voi spune în continuare, vi se
va părea ceva copilăresc, sau o nebunie, dar Dumnezeu
cerurilor știe că este
purul adevăr.

În loc să încerc să mă lupt cu ele, să le alung, să
le lovesc, sau să fug, am simțit că mă cuprinde Ceva bun și
dumnezeiesc, care
mă făcea să-mi zic:

„Biete fapte nevinovate, și voi aveți dreptul de a vă construi un cuib, pentru că așa a hotărât Dumnezeu, iar eu vi l-am stricat și v-am conturbat. Îmi pare rău pentru că am făcut aceasta, iar dacă ar mai trebui să cosesc pe aici, nu v-aș mai atinge cuibul niciodată. Nici acum n-am vrut să fac aceasta, v-am atins din greșeală! Eu sunt slujitorul lui Dumnezeu, iar copiii Lui bolnavi mă așteaptă ca să mă rog pentru ei. Eu mă grăbesc să termin pentru ca apoi să merg acolo unde sunt așteptat, de aceea, micuțe creaturi ale lui Dumnezeu, în Numele lui Iisus Hristos duceți-vă înapoi în cuibul vostru, pentru că nu vă voi mai deranja niciodată.”

Ce a fost aceasta? Eu m-am rugat Domnului pentru că fusem în pericol de moarte. Și ce a urmat? Dragostea lui Dumnezeu a venit în față și harul suveran a preluat totul.

Dragostea divină a putut să vorbească cu aceste ființe necuvântătoare, așa că fiecare viespe s-a aliniat ca la o paradă militară și și-au luat apoi zborul spre cuibul lor.

Ce era aceea? Eu nu puteam să vorbesc cu acele viespi, nu aveam nicio posibilitate de a conversa cu ele, deci cum aș fi putut să-i împiedic să mă înșele? Nu era nicio posibilitate, dar Dumnezeu mi-a dat dragoste pentru ei, așa că le-am vorbit cu cuvintele mele, iar Duhul Sfânt prin

harul Său suveran i-a condus înapoi la cuibul lor.

Nu cu mult timp în urmă, aici, în apropiere, un taur a ucis un bărbat de culoare. Aceasta s-a întâmplat la ferma Brooks și a rănit grav un băiat venit din vest. Cei de la fermă l-au scos în câmp dar eu nu am știut nimic și am început să patrurez. Ar fi trebuit să-mi iau arma, dar nu am făcut-o.

Și iată că într-o altă zi am fost chemat să mă rog pentru o persoană bolnavă, așa că m-am hotărât să trec peste acel câmp ca să scurtez drumul cât mai mult. Nu m-am gândit nicio clipă că m-aș putea întâlni cu acel taur, așa că am pornit liniștit pe jos.

Dar ce s-a întâmplat?

Taurul stătea după niște tufișuri. Era foarte puternic și avea niște coarne cam așa, iar în clipa în care m-a văzut, a scos un muget puternic. Eu am înțeles imediat că acesta era taurul care-l omorâse pe bărbatul negru și am privit îngrijorat în jur ca să văd încotro să fug. Dar gardul era prea departe – cam la două sute de yarzi, în timp ce taurul se afla la paisprezece picioare de mine. Nu aveam nici arma și nu se vedea niciun copac în care m-aș fi putut urca, așa că mi-am zis: „Ei bine, acesta este sfârșitul!

Billy Branham, acesta este locul în care vei fi chinuit și martirizat; este locul în care vei muri!”

Dar în clipa următoare, am simțit Ceva care a pătruns în inima mea, așa că am început să mă gândesc că l-am deranjat pe bietul animal, și că nu el este de vină pentru că se poarta așa, ci Diavolul care-l stăpânește.

Apoi mi-am amintit că există o singură posibilitate de a-l birui pe Diavolul și aceasta este adevărata dragoste divină. Da, dragostea va birui totul, căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a biruit păcatul, boala, diferențele (neînțelegerile) dintre biserici etc. El o va face și în viața ta dacă-L vei lăsa.

Și în clipa când acel animal a început să vină spre mine, în loc să-l urăsc, am simțit că încep să-l iubesc, așa că m-am gândit:

„Și tu ești o creatură a lui Dumnezeu. Cine altcineva ar fi putut să te creeze în afară de Dumnezeu? Tu stăteai acolo liniștit, dar eu am venit și te-am deranjat, deoarece am scurttat drumul ca să ajung mai repede la un bolnav care mă așteaptă.”

Îl vedeam cum vine spre mine furios, desigur cu

gândul de a mă omorî, dar dragostea divină continua să lucreze în inima mea:

„O, biată creatură, o biată necuvântătoare, iată că eu ți-am conturbat liniștea. Eu sunt slujitorul lui Dumnezeu, iar tu ești o creatură a Domnului meu, de aceea în Numele lui Iisus Hristos, du-te înapoi și așează-te jos, căci eu mă grăbesc să ajung la un alt copil al lui Dumnezeu care este bolnav, pentru a mă ruga pentru el. Du-te înapoi în tufiș și așează-te jos!”

Îl vedeam cum vine spre mine, dar nu simțeam nici cea mai mică frică față de el. Era o liniște la fel ca aceea pe care o simt în clipa aceasta când îl văd pe fr. Neville stând aici lângă mine. Inima mea se umpluse de dragoste divină. Și ce a făcut această dragoste? A creat o anumită atmosferă, iar tarului a pătruns în ea. Când a ajuns la zece picioare de mine, el s-a oprit, a bătut din picioare, m-a privit cu multă blândețe, după care a alergat înapoi, așezându-se jos, iar eu am trecut pe lângă el (cam pe la cinci picioare) și am mers mai departe.

Ce era aceasta? Când dragostea divină este proiectată, harul suveran îi ia locul sub controlul Său. Cine a făcut aceasta? Același Dumnezeu care n-a permis ca leii să-l sfâșie pe Daniel. Ei au venit

spre el răcnind, dar Daniel stătea înfășurat în dragostea lui Dumnezeu, așa că s-au îndepărtat de el și s-au așezat liniștiți jos.

Și eu îți spun, fratele meu. Când Dumnezeu te poate învălui în dragostea divină, pacea Sa va coborî în valea în care te afli. Așa este.

Și iată că cu câțva timp în urmă, veneam de la Dallas cu avionul. Noi am avut acolo o adunare și ne întoarcem acasă. Pe drum, avionul a intrat într-o zonă cu furtună, așa că am fost nevoiți să aterizăm la Memphis, unde am fost cazați la hotelul Peabody. În dimineața următoare am fost chemat la telefon și mi s-a răspuns:

„Reverend Branham?”

„Da”, am răspuns eu.

„Limuzina vă va lua de la hotel mâine dimineață la ora șapte, pentru că avionul va decola la ora 7.30.

„Vă mulțumesc, domnule, am răspuns eu și am închis”.

M-am rugat, apoi m-am gândit că am timp suficient ca să pun câteva scrisori la poștă, așa că m-am îmbrăcat și am

ieșit în stradă.

Mergeam liniștit, cântând încet:

Peste tot sunt oameni

A căror inimi sunt în flăcări,

Căci focul căzut la rusalii

I-a curățit și i-a sfințit.

O, El arde acum și-n inima mea

O, slavă Numelui Său!

Sunt atât de fericit pentru că pot spune:

„Și eu sunt unul dintre ei!”

Dar în timp ce coboram pe stradă, cu acele scrisori în mână, am simțit ceva ciudat. Voi înțelegeți la ce mă refer, nu-i așa? Deci, ceva mi-a cuprins inima. O, ce sentiment!

Fratele Doc obișnuia să cânte un cântecel care suna așa:

Lasă-mă să pășesc ca porumbelul ceresc,

Să-mi umple în fiecare zi calea cu dragostea Sa.

Gândindu-mă la aceste versuri, am simțit cum dragostea divină începe să-mi cuprindă inima. Noi toți avem dragoste, dar este nevoie de o dragoste abundentă, de o revărsare a dragostei divine.

Poate cineva spune: „O, dar eu îi iubesc pe păcătoși!”, dar, o, frate sau soră, îi iubești tu atât de mult încât să mergi afară ca să le vorbești și să-i conduci spre Hristos?

Înțelegeți ce vreau să spun?

Tu spui: „Eu îl iubesc pe Domnul!” dar poți avea încredere în El atunci când medicul dă din cap și spune că totul s-a terminat?

Tu ai nevoie de o revărsare a botezului cu Dragoste divină...

Când te rogi și

ți se pare că rugăciunea ta nu este ascultată, Îl mai iubești încă? Mai este în

inima ta acel Ceva care te face să crezi și să stai liniștit?

Acesta este harul

suveran al lui Dumnezeu care trebuie să preia totul, deoarece acesta este felul

Său de lucrare.

Când Dumnezeu a văzut această lume prăbușită, când

l-a văzut pe om căzut în moarte, și fără nicio nădejde de a fi salvat, El a știut că oamenii îl vor iubi, de aceea Dumnezeu a hotărât să-și arate dragostea. Da, Dumnezeu este dragoste și aceasta L-a făcut să ofere omenirii o cale de scăpare, pentru a-i salva pe toți aceia care doresc să fie salvați. Astfel, El L-a trimis pe Fiul Său în lume, făcându-Se asemenea nouă, pentru ca în acel trup să poarte păcatele și bolile noastre la Calvar.

Cine a făcut aceasta? Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu a ieșit la suprafață, chemând harul Său suveran.

Dumnezeu nu a spus niciodată: „Dacă vei face aceasta, Eu voi face aceea...” sau altceva de felul acesta. Nu. El L-a trimis pe Fiul Său fără nicio condiție, ca să moară în locul tău și astfel să înlăture păcatul și moartea. El n-are nimic a face cu gândirea omenească. El a făcut-o pur și simplu. Amin.

Dragostea divină l-a strâmtorat, iar harul lui Dumnezeu i-a luat locul. Aceasta s-a întâmplat atunci când dragostea divină a pășit în față.

Acum ascultați cu atenție. În acea dimineață, eu mergeam pe stradă cântând, când deodată am simțit că peste mine începe să curgă o mare revărsare de dragoste. Simțind aceasta, mi-am zis: „0,

cineva se roagă
pentru mine.” Acesta este simțământul pe care-l aveți, când El
toarnă ceva în
inima voastră.

Dar să vă mai spun ceva. Micuța mea Sara fusese
bolnavă și avusese temperatură mare, dar eu trebuia să plec
aproape tot timpul
de acasă. Mă întorceam doar noaptea târziu și dormeam cam două
ore pe noapte.
Domnul mă trimitea în diferite locuri din lume, unde trebuia
să mă întâlnesc cu
mulți oameni, așa că trebuia să predic și de trei ori pe zi,
ceea ce m-a
istovit complet.

În dimineața la care mă refer, eram foarte obosit
și mă gândeam că n-ar strica dacă aș putea dormi măcar câteva
clipe, căci abia
îmi mai puteam ține ochii deschiși, dar trebuia să ajung la o
familie pentru
care trebuia să mă rog. Sara, fiica mea, era atât de bolnavă
încât am fost
nevoit să opresc de câteva ori mașina! Privind-o, am spus: „O,
Doamne, ce
situație îngrozitoare! Privește spre noi, Te rog, căci sunt
atât de obosit
încât nu mai pot conduce mașina. Până acum am fost acolo afară
cu poporul Tău,
încercând să fac tot ce pot ca să-i ajut, dar iată că acum
micuța mea Sara este
atât de bolnavă!” După aceea mi-am pus mâinile peste ea și am
spus:

„Scumpe Tată ceresc, Tu mi-ai dat acest copil și este al Tău.” În clipa aceea am simțit ceva care mi-a atins inima, și pot să vă spun că din clipa aceea Sara a încetat să mai vomite – și n-a mai vomitat niciodată de atunci.

A doua zi însă, s-a îmbolnăvit Becky. Era un fel de virus. Fetița vomitase toată noaptea, iar a doua zi, Meda a spus că trebuie să-i dăm Peptobismal. I-am turnat într-o linguriță și i-am dat să bea, dar cu toate acestea n-a încetat să vomite. Curând am intrat în Tetons și ea dorea să vadă munții, dar nu a putut să se ridice pentru a-i privi, căci se simțea atât de rău încât mi-a spus: „O, tăticule, mă simt ca și cum ar trebui să mor!” I-am dat din nou Peptobismal, după care m-am rugat, spunând: „O, Dumnezeule, ai milă...”

Apoi am ieșit din mașină și am spus, privind munții:

*„Îmi ridic
ochii spre munți... De unde îmi va veni ajutorul?”*

*Ajutorul
vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.”* (Psalm. 121.1-2).

Când am spus aceste cuvinte, Ceva a venit în inima mea. O, aş vrea atât de mult ca acel Ceva să fie tot timpul peste mine!

După aceea am privit spre fetiţă şi i-am zis:
„Uită-te la tăticul, scumpa mea!”

Şi o, Doamne, acel Ceva a alungat imediat starea aceea de vomă pentru totdeauna. Cinci minute mai târziu, Becky alerga în jurul maşinii, jucându-se cu Sara.

Cine făcuse aceasta? Când dragostea divină a fost proiectată, harul suveran a luat locul ei. Aşa trebuie să se întâmple.

Dar să revin la ceea ce începusem să vă povestesc.

Umblând prin Memphis în acea dimineaţă, am simţit că Ceva a spus: „Opreşte-te!”

M-am oprit imediat şi am aşteptat atent. Apoi acel ceva a continuat:

„Întoarce-te şi mergi înapoi în partea cealaltă.” Aceasta însemna să trec de

partea cealaltă a râului, aşa că am spus încet: „O, Doamne!” şi mi-am continuat

drumul. Mă gândeam că desigur este vreo părere de-a mea, şi voi ştiţi că de

multe ori oamenii greşesc tocmai pentru că se iau după astfel de păreri sau

impresii, în loc să urmeze călăuzirea divină. Aşa se face că am mers mai

departe, fără să iau în considerare acel simţământ ciudat. Dar cu cât mergeam

mai departe, mă simțeam tot mai rău.

Atunci m-am retras într-un loc mai singuratic și am privit în jur. Acolo erau doar câțiva pescari cu mrejele întinse pe malul râului și m-am gândit că mă voi preface că vreau să trec printre ei. În timp ce priveam spre ei, Lumina a venit peste mine și am zis:

„Bunule Tată ceresc, ce-ai vrea să fac? De ce mi-ai mișcat inima? Simt că Tu arzi în inima mea; că ai turnat ceva în ea.”

Atunci Ceva mi-a spus: „Întoarce-te și du-te înapoi!”

„Unde?”, am întrebat eu, dar El a repetat:
„Întoarce-te și du-te înapoi! Nu pune problema unde să mergi, ci du-te pur și simplu înainte.”

M-am supus imediat, așa că m-am întors și am început să merg înapoi pe stradă. Mi-am privit ceasul și m-am grăbit pentru că timpul trecea foarte repede. S-a făcut ora 7, apoi 8, iar eu am continuat să merg, așa că mi-am zis: „O, Doamne, o, Doamne!”

Am tot mers până am ajuns la niște case colorate. Soarele era deja sus, iar eu m-am gândit că am pierdut avionul, „dar totul este

în ordine, cât timp mă călăuzești Tu, o, Doamne! Nu știu unde mă călăuzești, nu este treaba mea, ci voi merge până unde vrei Tu!”

După o vreme am ajuns la o poartă în fața căreia stătea o mătușică bătrână, cu obraji mari și grași și cu un batic înfășurat în jurul capului și legat la spate. Privind-o, am văzut că obrajii îi erau scâlțați de lacrimi mari.

„Bună dimineața, parson”, mi-a spus ea.

„Bună dimineața, doamnă”, am răspuns eu.

M-a privit zâmbind deși lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Când am auzit că-mi zice „parson” m-am mirat foarte mult, deoarece știam că în sud așa este numit predicatorul.

„De unde știi că sunt predicator?”

„Eu am știut că trebuie să vii.”

„Poftim?”

„Da”, a răspuns femeia, „știam că trebuie să vii.”

„Mătușică, nu prea înțeleg ce vrei să-mi spui, n-ai vrea să te explici?”

„Ai citit vreodată povestea aceea din Biblie, cu femeia sunamită care nu avea copii și L-a rugat pe Domnul să-i dăruiască unul?
Apoi a venit Elisei, a binecuvântat-o și ea a primit un copil?”

„Da, doamnă, îmi amintesc, desigur, această întâmplare din Biblie.”

„Ei bine, a continuat ea, eu am fost la fel ca această sunamită. Nu am avut niciun copil și ca urmare L-am rugat pe Domnul să-mi dăduiască unul, căci i-L voi dărui Lui. Domnul m-a ascultat și mi-a dat acest copil, iar eu am spălat toată viața haine ca să-l pot crește, dar când a ajuns mare, a luat-o pe o cale greșită, ajungând într-un anturaj rău, iar acum zace aici pe moarte. Doctorul a fost aici alaltăieri când el a intrat în comă și mi-a spus că nu-l mai poate ajuta cu nimic. I-am dat tot ce am știut, dar nu și-a revenit. Are o boală venerică – sifilis – și se pare că și o valvă de la inimă este distrusă. Când am văzut că nu mai este nicio șansă de salvare, m-am rugat și am spus: „O, Doamne, nu vreau să-mi văd copilul murind! O, dacă mi-ai spune măcar că este salvat!” Am făcut acest lucru timp de două nopți, iar în dimineața aceasta, pe la ora 3, Domnul m-a pus să dorm și mi-a

dat un vis în
care am văzut venind la mine un bărbat îmbrăcat cu un costum
deschis la
culoare. Purta o pălărie ca în vest, pusă într-o parte. Văzând
acel bărbat, am
spus: „Doamne, eu sunt acea sunamită, dar unde este slujitorul
Tău, Elisei?” Și
Domnul mi-a răspuns „Iată-l că vine!”

În clipa aceea m-am trezit și am sărit repede din
pat și am venit aici la poată ca să te aștept pe tine.

Eu eram îmbrăcat exact cum mă văzuse ea în vis.
Exact așa. O, frate, când dragostea divină este proiectată,
harul lui Dumnezeu
a venit peste băiatul ei tânăr care zăcea acolo pe punctul de
a muri în
dezonoare. Oricât de decăzut era acel tânăr, era totuși fiul
ei, iar ea îl
iubea. Aceasta este dragostea unei mame adevărate. Indiferent
câtă rușine i-a
adus el, ea îl iubea, iar Cuvântul spune că chiar dacă o mamă
ar putea să-și
uite copilul, Dumnezeu nu o poate face cu niciun chip.

Da, numele noastre au fost scrise în palmele Lui,
așa că nu ne poate uita niciodată. Indiferent ce am făcut,
oricât am fi de
decăzuți, oricât de afundați în murdărie, Dumnezeu ne iubește
încă. Da,
Dumnezeu ne iubește.

Femeia a oftat, apoi a continuat:

„Tot privind în josul străzii, la un moment dat am văzut un bărbat cu costumul la fel ca bărbatul din vis și cu pălăria pusă puțin într-o parte, iar Duhul mi-a spus: „Iată-l!”

„N-ai vrea să intri?”

Am privit-o gândindu-mă: „O, Doamne, poate că aici ai vrut Tu să mă căluzești și acesta este motivul pentru care a trebuit să aterizez cu avionul în orașul acesta.” Apoi am deschis poarta care avea un lanț mic și am intrat.

O, fraților, eu am fost în palate împărătești și în cele mai bogate case din lume, în case de multimilionari, care valorau mai mult de 28 de milioane de dolari, am pășit pe covoarele lor pe care se putea dormi foarte bine, dar această femeie nu avea nici măcar un covor pe jos. Era doar un pat în care zăcea fiul ei acoperit cu o pătură veche.

La intrarea în casă era scris: „Dumnezeu să binecuvânteze căsuța noastră!” Imediat am înțeles că mă aflu într-o casă de creștini; am știut că am pășit într-un loc unde s-a făcut rugăciune. Acolo nu erau afișe pe pereți, nici poze vulgare, ci doar o Biblie veche, deschisă, pe o masă veche din lemn, iar pe patul de fier zăcea fiul ei pe moarte, gemând tot timpul și zicând: „O! O!”

O, Doamne! M-am apropiat de el și i-am atins picioarele. Erau tari și reci. Moartea se așezase peste el, dar băiatul continua să spună: „O, este atât de întuneric! Este atât de întuneric!”

Am privit spre mama lui și am întrebat-o:

„Despre ce vorbește?”

„Predicatorule”, mi-a răspuns ea, „de câteva zile crede că este în largul mării și că este pierdut. Nu știe încotro merge, de aceea inima mea este plină de durere. O, el pleacă undeva departe și este pierdut pe mare, predicatorule! Eu m-am rugat, am făcut tot ce am putut și tot ce mi-a stat în putință, căci nu vreau să fie pierdut cu niciun chip.”

„Dar care este problema cu el? Ce are?”

„Medicul care a fost aici a spus că are o boală venerică, dar va muri pentru că este prea avansată ca să mai poată fi oprită. De două zile este în starea aceasta și îmi spune tot timpul că este pierdut pe mare. N-ai vrea să te rog pentru el?”

„Mătușico, numele meu este Branham. Ai auzit vreodată de mine?”

„Nu, domnule. Nu cred că am auzit vreodată de acest nume.”

„Bine, atunci am să-ți povestesc ceva. Slujba și însărcinarea mea este aceea de a mă ruga pentru bolnavi.”

„Adevărat?”

„Desigur”, am răspuns eu. Apoi i-am povestit despre avionul care a aterizat forțat și de toate celalalte lucrurile care s-au întâmplat.

„Este adevărat tot ce-mi spui?” m-a întrebat ea uluită.

„Da”, am răspuns eu.

„O, știam că Domnul nu mă va lăsa”, a spus ea plină de nădejde.

„Păi tu I te-ai rugat Lui, mătușico.”

O, fraților, ea se ruga în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. A privit înspre fiul ei care continua să geamă și să spună:

„O! O!”

„Mătușico, am spus eu, acum mă voi ruga pentru fiul tău, iar tu s-o faci alături de mine.

După aceea mi-am pus mâinile peste picioarele lui și am spus: „Părinte ceresc, avionul meu a plecat, iar aici este o biată mamă care strigă pentru băiatul ei. Din câte știu, Tu ești Acela care m-ai adus aici, de aceea Te rog să fii îndurător cu el!”

În clipa când am spus aceste cuvinte, băiatul a strigat: „O, mami! O, mami!”

Ea s-a ridicat repede și a alergat spre el spunând: „Da, scumpule. Băiatul mamei se simte mai bine?” apoi a început să-l mângâie.

„O, mamă, se face lumină în cameră...”

Când dragostea divină a fost proiectată din inima lui Dumnezeu, harul Său suveran a trebuit să-și ocupe locul Său.

Vedeți? Când acea mamă sărmană a strigat spre Dumnezeu, ce a urmat? În mila și în îndurarea Sa cea mare, Dumnezeu a făcut ca avionul să aterizeze forțat și l-a ținut pe loc ca să poată răspunde unei sărmane femei de culoare. Când dragostea divină a fost proiectată, nu a mai contat cât era de neagră sau de săracă acea femeie, ci harul

divin a trebuit

să-și ia locul. O, cum striga dragostea acelei femei pentru fiul ei!

Cam la doi ani după această întâmplare, aveam de făcut o călătorie cu trenul. La un moment dat am dorit să mănânc ceva, așa că m-am dus să-mi cumpăr un hamburger. La vagonul restaurant un hamburger costa cam 70-80 de cenți, dar am aflat că mai încolo, era cineva care vindea cam cu 20 de cenți bucata. Astfel, m-am dus acolo, gândindu-mă că este mai bine să cumpăr un hamburger mai ieftin.

Când am ajuns acolo, am văzut pe cineva cu căciulă roșie, care m-a privit zâmbind și mi-a zis:

„Bună ziua, parson Branham!”

„Bună ziua, fiule”, i-am răspuns privind-l mirat.

„Nu mă mai cunoști?”

„Nu, nu cred că te cunosc”, i-am răspuns, privind-l mai atent.

„Nu-ți mai amintești că acum doi ani ai venit și te-ai rugat pentru mine? Era acolo și mama mea.”

„Tu ești băiatul acela?”

„Da, domnule parson Branham. Eu sunt acel băiat, dar acum sunt vindecat pe deplin, dar și salvat, pentru că am devenit creștin.”

O, acesta este harul suveran! Atunci când Dumnezeu vede dragostea proiectată, harul Său vine să-și ocupe locul.

Cu câteva săptămâni în urmă, la mine acasă a venit acel oposum. Ea era pe moarte, dar dorea să trăiască pentru a-și putea crește puii. Aceasta îmi amintește de acea tânără care și-a aruncat copilul în Ohio și l-a înecat. Vedeți? Dumnezeu i-a dat un copil, dar ea n-a vrut să-l crească, ci l-a aruncat în fluviu și l-a înecat.

Eu v-am mai spus și o repet: o asemenea femeie nu este o mamă, ci este mai josnică decât o cățea. Un animal n-ar face niciodată așa ceva, iar dacă dragostea suverană a lui Dumnezeu poate fi proiectată peste un animal cu atât mai mult poate fi proiectată peste un bărbat sau peste o femeie. Așa este.

Această dragoste a adus-o și pe acea femelă oposum la mine acasă. Voi știți cum s-a întâmplat aceasta, cum ea a venit în curtea mea și s-a așezat lângă treptele de la intrare, unde a așteptat timp de douăzeci și

patru de ore ca eu să înțeleg că are nevoie de rugăciune.

Văzând un animal atât de grav rănit, fr. și sora Wood, m-au întrebat plini de milă:

„Frate Branham, de ce-l lași să sufere? De ce n-o ucizi pe ea și puii ei, căci în felul acesta suferința lor încetează.”

Dar eu n-am putut face așa ceva, așa că ea a zăcut toată noaptea lângă treptele casei mele.

În dimineața următoare, micuța Becky a venit la mine și mi-a spus: „Tăticule, ce vei face cu oposumul acela? Toată noaptea m-am gândit numai la el.”

„Tocmai la asta m-am gândit și eu, dragă Becky, dar du-te și culcă-te căci este prea devreme să te trezești.”

După ce fetița s-a culcat din nou, m-am dus în camera mea și am început să mă gândesc:

„Oh, trebuie să fac ceva pentru acel oposum bătrân, dar nu știu ce!” și în clipa aceea am auzit Vocea Lui. Eram chiar în locul unde am văzut acele mere în dimineața când m-am rugat pentru fratele Hall și a fost vindecat de cancer; acolo unde au fost vindecați o mulțime de bolnavi și

suferinzi.

Da, eu stăteam în micuța mea cameră, iar Vocea Lui a început să-mi spună: „Eu am trimis-o la tine, iar ea s-a așezat în rândul de rugăciune acum douăzeci și patru de ore, așteptând să o inviți în față ca să te rogi pentru ea, dar tu n-ai făcut-o! Nu Mi-ai spus nici măcar un cuvânt cu privire la ea!”

„O, Doamne, dar nici măcar nu m-am gândit la așa ceva! Vrei să spui că Tu ai trimis acest oposum aici?”

Apoi mi-am zis: „Ce se întâmplă oare cu mine? Am început să vorbesc singur?” Dar imediat după aceea am înțeles ce se întâmpla.

Am ieșit repede din cameră, în timp ce micuța Becky mă urmărea curioasă ca să vadă ce voi face. Oposumul era tot acolo, așa că am alergat repede până lângă el și am spus:

„Părinte ceresc, dacă Tu ai trimis acest animal sărman și necuvântător la ușa mea, dă-mi dragoste pentru el și pentru puii pe care-i are și lasă ca harul Tău suveran să se reverse astfel încât să înțeleagă și ceilalți oameni de ce a fost adusă aici.

Dumnezeule, Te rog în Numele lui Hristos s-o

vindeci.”

În clipa aceea, oposumul s-a ridicat și-a pus puii în pungă și a început să meargă normal, ca orice animal sănătos.

Când a ajuns aproape de poartă, s-a întors spre mine și m-a privit lung, ca și cum ar fi vrut să spună: „Vă mulțumesc, domnule.”

Din câte știu, ea trăiește și astăzi alături de puii ei. De ce? Pentru că atunci când dragostea divină este proiectată, harul suveran vine și-și ia locul.

Frate și soră, voi trebuie să faceți un singur lucru în viață și acesta este:

„Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” (Matei 22.37), și să crezi că fiecare Cuvânt pe care-L spune El, este adevărul, căci dacă vei face așa, când vei ajunge la capătul drumului tău, când nu mai poți face nimic, harul Său divin își va putea ocupa locul.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți, ca să puteți pătrunde această dragoste divină.

-Amin-